Bydgoszcz, 05.04.2018 r.

Dr hab. inż. Anna Seniczak, prof. nadzw.
Zakład Ekologii
Katedra Biologii i Środowiska Zwierząt
Wydział Hodowli i Biologii Zwierząt
Uniwersytet Technologiczno-Przyrodniczy
w Bydgoszczy

Opinia

na temat osiągnięcia naukowego oraz istotnej aktywności naukowej

dr inż. Roberta Kuźmińskiego

(w związku z postępowaniem habilitacyjnym)

Opinia została przygotowana na prośbę prof. dr hab. Piotra Łakomego, Dziekana Wydziału Leśnego Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu, zawartą w piśmie z dnia 19 lutego 2018 r. (WL-4002-1/2018), poprzedzoną decyzją Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów Nr BCK-III-L-8117/2017 z dnia 5 lutego 2018 r., na mocy której zostałam powołana w skład komisji habilitacyjnej Kandydata w charakterze recenzenta. Wraz z wymienionym pismem otrzymałam: (1) monografię przedstawioną jako osiągnięcie naukowe, (2) autoreferat przedstawiający dorobek i osiągnięcia naukowe, (3) wykaz opublikowanych prac naukowych lub twórczych prac zawodowych oraz informację o osiągnięciach dydaktycznych, współpracy naukowej i popularyzacji nauki oraz (4) wykaz działalności organizacyjnej na rzecz Uczelni. Niniejsza opinia została wykonana zgodnie z zapisami ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. z 2017, poz. 1789) i Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 30 września 2016 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz.U. z 2016, poz. 1586).

Informacje ogólne o Habilitancie

Pan dr inż. Robert Kuźmiński ukończył Technikum Leśne w Goraju w 1990 r., po czym podjął studia na Wydziale Leśnym Akademii Rolniczej w Poznaniu, które ukończył w 1995 r. uzyskując tytuł magistra inżyniera. W 2002 r. uzyskał stopień doktora nauk leśnych na tym samym Wydziale i Uczelni, a tematem jego rozprawy była reakcja szeliniaka sosnowca na preparaty z wybranych gatunków roślin. Habilitant ukończył także studia podyplomowe „Szacowanie nieruchomości" na Wydziale Geodezji i Gospodarki

Przestrzennej Akademii Rolniczo-Technicznej w Olsztynie. Od początku swojej drogi zawodowej był zatrudniony w Katedrze Entomologii Leśnej Akademii Rolniczej (później Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu), najpierw w charakterze asystenta stażysty, od 1996 r. na stanowisku asystenta, a od 2003 r. do chwili obecnej na stanowisku adiunkta. W latach 2005-2014 był również zatrudniony w Wyższej Szkole Zarządzania Środowiskiem w Tucholi.

Ocena osiągnięcia naukowego

Osiągnięciem naukowym dr inż. Roberta Kuźmińskiego jest monografia zatytułowana „Uwarunkowania zagrożeń upraw sosnowych przez szeliniaka sosnowca – *Hylobius abietis* (L.) oraz perspektywy rozwoju niechemicznych metod ograniczania szkód", opublikowana w 2017 r. jako 491 tom serii „Rozprawy naukowe" Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu. Opracowanie liczy 151 stron, zawiera 79 rycin i 22 tabele, a treść została uporządkowana w dziewięć rozdziałów, takich jak Wstęp, Występowanie i zwalczanie szeliniaków w Polsce, Przegląd metod ochrony upraw przed szeliniakiem sosnowcem, Cel i zakres badań, Materiał i metody, Wyniki badań, Dyskusja, Podsumowanie wyników i wnioski oraz Literatura.

Praca ta jest wynikiem badań prowadzonych przez Autora w latach 2009-2015, których celem było wyjaśnienie czynników powodujących zagrożenie upraw sosnowych ze strony szeliniaka sosnowca oraz udoskonalenie metod jego zwalczania. Szeliniaki często występują masowo w uprawach sosnowych, a także w uprawach innych drzew iglastych, żerując na siewkach i sadzonkach, co może prowadzić do ich zamierania. Dlatego podjęty nurt badawczy jest niezwykle ważny, gdyż dotyczy najgroźniejszego szkodnika upraw sosnowych w Polsce, a sosna jest głównym gatunkiem lasotwórczym w naszym kraju, zajmując około 60% powierzchni lasów. Szeliniak jest także największym szkodnikiem lasów iglastych w wielu innych krajach europejskich i powoduje trudności w ponownym zalesianiu powierzchni zrębowych. Zwrócenie w pracy szczególnej uwagi na niechemicznie metody ograniczania szkód, podnosi jej wartość, gdyż wpisuje się w działania pro środowiskowe.

Wstęp monografii jest syntetyczny (3 strony), interesujący i dobrze wprowadza czytelnika w problemy powodowane przez szeliniaka sosnowca, a także w przekonywujący sposób pokazuje celowość badań prowadzonych przez Habilitanta. W Polsce szeliniak sosnowiec występuje corocznie na terenie całego kraju i wyrządza ogromne szkody w uprawach drzew iglastych. W innych krajach Europy chrząszcze te powodują także znaczne zamieranie sadzonek, nierzadko dochodzące nawet do 100%. Pomimo, że badania nad tym gatunkiem trwają w Polsce od blisko 200 lat, problem jest złożony i trudny, ze względu

na ogrom czynników środowiskowych, wewnątrzgatunkowych i populacyjnych. Autorowi należą się wyrazy uznania za to, że podjął się tak ambitnego i trudnego zadania, jakim jest zidentyfikowanie niektórych czynników sprzyjających zagrożeniu ze strony szeliniaka oraz udoskonalenie metod jego zwalczania.

Przegląd literatury liczy 13 stron i został uporządkowany w dwóch rozdziałach, zatytułowanych: **Występowanie i zwalczanie szeliniaków w Polsce** i **Przegląd metod ochrony upraw przed szeliniakiem sosnowcem**. Pierwszy z rozdziałów zawiera analizę występowania szeliniaka sosnowca w polskich lasach po II wojnie światowej. Dokładne informacje na ten temat są dostępne dopiero od 1970 r., od kiedy notowano stopniowy wzrost obszaru zagrożonego przez szeliniaka oraz wzrost powierzchni jego zwalczania. W efekcie podjętych działań, od 1994 r. nastąpiło stopniowe zmniejszenie wielkości powierzchni zagrożonych przez te szkodniki. W kolejnym rozdziale opisane są metody wykorzystywane w walce z szeliniakiem, z uwzględnieniem metod fizykomechanicznych, chemicznych i biologicznych oraz metod integrowanych. Najbardziej efektywnym i jednocześnie najmniej pracochłonnym sposobem ograniczania szkód powodowanych przez szeliniaka sosnowca jest stosownie insektycydów, aplikowanych przez oprysk lub zanurzanie roślin przed sadzeniem. W praktyce ochrony lasu często łączy się metodę chemiczną z fizykomechaniczną, przez traktowanie pułapek lub gleby pod pułapkami insektycydami.

Autor zwraca także uwagę na szereg przyczyn, z powodu których zabiegi chemiczne nie zawsze są skuteczne, a ich stosowanie wiąże się z ryzykiem dla innych organizmów żywych, włączając w to człowieka. Pewną alternatywą w zwalczaniu szeliniaków może być metoda biologiczna, w której wykorzystuje się biopreparaty oparte na mikroorganizmach (wirusach, bakteriach, pierwotniakach, grzybach) oraz nicieniach lub też metody integrowane, z wykorzystaniem metody biologicznej. Dotychczas metody biologiczne oparte na grzybach entomopatogennych są w niewielkim stopniu wykorzystywane w praktyce, zarówno w Polsce, jak i w Unii Europejskiej. Istnieją naukowe przesłanki, że ta grupa metod może być skuteczna w ograniczaniu liczebności szeliniaka sosnowca, zatem dalsze badania naukowe w tym kierunku są bardzo potrzebne.

Powyższe rozdziały są napisane interesująco, zawierają sporo informacji dobrze osadzonych w literaturze, co świadczy o bardzo dobrym przygotowaniu Habilitanta do przeprowadzonych badań. Recenzent odczuł jedynie pewien niedosyt, że zabrakło omówienia biologii i ekologii szeliniaka sosnowca, które niewątpliwie ułatwiłyby czytelnikowi odbiór dalszej części pracy.

W rozdziale **Cel i zakres badań** omówiono dwie grupy doświadczeń. Pierwsza z nich dotyczy czynników wpływających na zagrożenie upraw sosnowych ze strony szeliniaka sosnowca, w tym zależności pomiędzy średnicą pniaka, strefą zrębu, wystawą pniaka a liczbą rozwijających się szeliniaków, rozmieszczeniem drzewek uszkodzonych przez szeliniaka na uprawach oraz wybranych zabiegów uprawowych (sposobu uprzątnięcia pozostałości zrębowych, przygotowania gleby, nawożenia) na uszkodzenia przez szeliniaka sosnowca. Druga grupa doświadczeń jest związana z doskonaleniem niechemicznych metod ograniczania szkód. Badano reakcje samic szeliniaka sosnowca na zapach izolatów grzybów, możliwości wykorzystania grzybów entomopatogennych w redukcji liczebności szeliniaków oraz poszukiwano skutecznych antyfidantów pochodzenia roślinnego do ochrony sadzonek. Rozdział ten generalnie nie budzi zastrzeżeń, ale w odczuciu recenzenta jego mankamentem jest brak sformułowanych hipotez badawczych w odniesieniu do wszystkich badanych zagadnień. Autor ogranicza się jedynie do dwóch hipotez: o większych uszkodzeniach sadzonek w strefie brzegowej, na skutek szybszego zasiedlania pniaków tej strefy przez szeliniaki oraz o prawdopodobnym występowaniu w Polsce roślin, które mogą być wykorzystane w charakterze antyfidantów względem szeliniaka sosnowca.

Materiał i metody to rozdział rozbudowany, składający się z 4 podrozdziałów i zajmujący z rycinami i tabelami 12 stron. Do opisu metod badawczych recenzent nie ma większych uwag, chociaż niekiedy pojawiają się pewne niejasności, na przykład brak informacji na temat terminów badań liczebności szeliniaków na pniach. Ponieważ poszczególne eksperymenty prowadzono na terenie różnych leśnictw i nadleśnictw, szkoda, że Autor nie zamieścił w pracy mapy z lokalizacją terenu badań i chociaż krótkiej charakterystyki warunków panujących w leśnictwach. Najwięcej zastrzeżeń recenzenta budzi podrozdział **Analizy statystyczne**. Po transformacji danych, a przed wyborem testów i analiz statystycznych, dane powinny zostać ocenione pod kątem zgodności z rozkładem i jednorodności, a taka informacja została zamieszczona dopiero później. Autor wspomina w rozdziale ogólnikowo, że wykorzystał analizę skupień, korelację czy testy istotności różnic, ale nie wyjaśnia dla jakich zmiennych. Brak jest również w tym rozdziale informacji, jakie miary zostały obliczone w ramach statystyki opisowej (średnia, błąd standardowy, przedziały ufności, odchylenie standardowe). Byłoby lepiej, gdyby Autor podał w tym rozdziale poziom istotności, przy którym wykonano wszystkie testy statystyczne; informacje o poziomie alfa 0,05 znalazły się w tabelach w rozdziale Wyniki, ale przy analizie podobieństwa tej informacji brakuje.

Wyniki to najobszerniejsza część monografii, zajmująca aż 70 stron (46% pracy). Rozdział ten został podzielony na dwa podrozdziały: **Uwarunkowania zagrożeń upraw sosnowych przez szeliniaka sosnowca** i **Doskonalenie metod ograniczania szkód powodowanych przez szeliniaka sosnowca**. Ta część pracy jest bogato zilustrowana w postaci 19 tabel i 71 rycin.

Uzyskane wyniki mają duże znaczenie naukowe, jak i praktyczne. Wykazano między innymi, że średnica pniaka i jego wystawa nie wpływają na liczebność szeliniaków. Zasiedlenie pniaków przez te owady było bardzo zróżnicowane, zarówno pomiędzy powierzchniami, jak i w ramach poszczególnych powierzchni i wynosiło od 0 do 47 osobników. Nie stwierdzono również wpływu strefy zrębu (środek i 2 strefy brzegowe) czy sąsiedztwa (uprawy lub drzewostanu średniowiekowego) na liczebność szkodników. Badania pokazały zatem, że wszystkie pniaki na zrębach są dogodnym miejscem rozwoju szeliniaka sosnowca.

Zbadano także rozmieszczenie uszkodzeń na czterech powierzchniach upraw sosnowych. Habilitant stwierdził, że szeliniak sosnowiec był głównym czynnikiem powodującym zamieranie drzewek na każdej z analizowanych powierzchni, a na jednej z nich był przyczyną zamarcia ponad 42% sadzonek. Potwierdza to istotną rolę, jaką może odgrywać ten szkodnik w odnowieniach sosnowych. Wyniki przedstawiono na mapach wykonanych za pomocą programu ArcGIS, gdzie różnymi kolorami zaznaczono sadzonki zdrowe, żywe, ale uszkodzone przez szeliniaka, zamarłe wskutek żeru szeliniaka, zamarłe z innego powodu oraz brak sadzonek w uprawie. Taki sposób przedstawienia wyników jest bardzo czytelny, jedynie druga mapa przy każdej powierzchni w odczuciu recenzenta jest zbędna, gdyż zawiera powtarzające się, uogólnione informacje. Stwierdzono brak wyraźnych zależności pomiędzy liczbą sadzonek uszkodzonych (żywych czy zabitych) a lokalizacją rzędu w uprawie, co z kolei wiąże się z koniecznością podejmowania czynności ochronnych na całej powierzchni upraw.

Interesujący jest wpływ sposobu przygotowania gleby na zagrożenie upraw sosnowych ze strony badanego owada. Najkorzystniejsze dla upraw było przygotowanie gleby przy pomocy pługa LPz-75 (69% żywych drzewek), gorsze z zastosowaniem frezu leśnego lub naorywacza wałków (odpowiednio, 33% i 22% żywych drzewek), zaś najgorszy był wariant bez przygotowania gleby (9% żywych drzewek). Przeprowadzono także ocenę wpływu sposobu zagospodarowania pozostałości zrębowych (uprzątnięcie pozostałości, pozostawienie cienkich gałęzi, rozdrobnienie wszystkich gałęzi) na uszkodzenia sadzonek przez szeliniaka sosnowca, ale nie wykazano wpływu porównywanych wariantów

na uszkodzenia drzewek żerem szeliniaka sosnowca. Nie stwierdzono również istotnego wpływu nawożenia sadzonek na wielkość uszkodzeń powodowanych przez tego szkodnika.

W rozdziale zatytułowanym **Doskonalenie metod ograniczania szkód powodowanych przez szeliniaka sosnowca** przedstawiono wpływ izolatów czterech gatunków grzybów: żylicy olbrzymiej (*Phlebiopsis gigantea*), maślanki wiązkowej (*Hypholoma fasciculare*), korzeniowca sosnowego (*Heterobasidion annosum*) i opieńki ciemnej (*Armillaria ostoyae*) na reakcje ruchowe samic szeliniaka, ale żaden z nich nie wpłynął w sposób istotny na samice tego chrząszcza. Bardzo ważna część wyników dotyczy wykorzystania grzybów entomopatogennych do ograniczania liczebności szeliniaka. Przetestowano izolaty czterech gatunków grzybów (*Beauveria bassiana*, *B. caledonica*, *Bionectria rossmaniae* i *Isaria farinosa*), a wśród nich najskuteczniejszy okazał się izolat Bb8 *Beauveria bassiana*, po użyciu którego wykazano 100-procentową śmiertelność owadów. Grzybnia stopniowo pokrywała ciało chrząszczy, prowadząc do ich śmierci w ciągu 14 dni. Uzyskane wyniki zachęcają do wprowadzenia izolatu Bb8 do praktyki ochrony lasu.

Prowadzono także badania nad możliwością wykorzystania antyfidantów roślinnych do ochrony sadzonek. Chrząszcze nie reagowały na zapach preparatu z czosnku i cebuli, natomiast preparat z konopi wykazywał silne działanie repelentne. Każdy z testowanych preparatów ograniczył natomiast wielkość żeru szeliniaka sosnowca.

Dyskusja ma 19 stron (13% objętości monografii) i w ocenie recenzenta jest dobrze przygotowana. W wyczerpujący sposób odnosi uzyskane przez Habilitanta wyniki do bogatej literatury. Jest przemyślana i czyta się ją bardzo dobrze. Mam jedynie drobną uwagę dotyczącą stosowania przez Autora określenia „ilość" w odniesieniu do liczebności szkodników. Choć takie określenie bywa potocznie stosowane, w odniesieniu do populacji stosuje się terminy liczebność lub zagęszczenie. Pracę kończy **Podsumowanie wyników i wnioski** obejmujące 24 wypunktowane najważniejsze wyniki i wnioski.

Rozdział **Literatura** jest bardzo bogaty, obejmuje aż 329 pozycji ściśle związanych z tematem monografii, co świadczy o bardzo dobrej orientacji Autora w temacie i Jego gruntownym przygotowaniu do prowadzenia badań. Większość to publikacje naukowe, w tym ponad 60% to prace obcojęzyczne, napisane głównie w języku angielskim i niemieckim.

W podsumowaniu pragnę stwierdzić, monografia stanowi wartościowe i oryginalne opracowanie o znaczeniu naukowym i praktycznym. Świadczy ona o szerokiej wiedzy Autora na temat szeliniaka sosnowca, znajomości problemów i wyzwań związanych z tym szkodnikiem i umiejętności kompleksowego podejścia do tematyki badawczej. Monografia

w ocenie recenzenta może być uznana za osiągnięcie naukowe dr inż. Roberta Kuźmińskiego, stanowiące podstawę do ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, a zamieszczone w recenzji uwagi mogą być wykorzystane przez Autora w dalszej pracy naukowej.

Ocena istotnej aktywności naukowej

Zainteresowania badawcze Habilitanta w dużej mierze koncentrują się na szeliniaku sosnowcu. Oprócz zagadnień podanych w omówionym powyżej osiągnięciu badawczym, zajmował się On wpływem szlaków zrywkowych w drzewostanach sosnowych na liczebność szeliniaka, oceną różnych typów pułapek stosowanych do odłowu tego chrząszcza, jego fizjologią rozrodu i aktywnością lokomotoryczną oraz wpływem preparatów z wybranych gatunków roślin na żerowanie tego gatunku. Wykazał rośliny występujące w Polsce, na bazie których można przygotować antyfidanty na szeliniaka, zaś ich działanie zależy od wykorzystanej części rośliny i formy preparatu.

Znaczącym osiągnięciem badawczym i aplikacyjnym Habilitanta jest opracowanie na zlecenie firmy BAYER sp. z o.o. powłok pokrywających łodygę sadzonek w ochronie przed szeliniakiem. Od 2018 roku metoda ta będzie pilotażowo wprowadzana do praktyki leśnej w Polsce i w innych krajach europejskich.

W kręgu zainteresowań Habilitanta znajdują się także inne badania o charakterze praktycznym, związane z ochroną lasu. Uczestniczył On m.in. w badaniach nad wpływem zabiegów pielęgnacyjnych w drzewostanach sosnowych młodszych klas wieku na występowanie szkodliwych owadów leśnych i wpływem szlaków zrywkowych na szkodniki wtórne zasiedlające drobnicę potrzebieżową. W wyniku badań opracowano instrukcję i kalendarz postępowania z materiałem potrzebieżowym w drzewostanach sosnowych młodszych klas wieku. W ramach dwóch innych tematów badano wpływ sposobu likwidacji pozostałości zrębowych, sposobu przygotowania gleby i nawożenia na zagrożenie upraw, młodników i drągowin przez szkodliwe owady leśne. Habilitant prowadził także badania nad wpływem powodzi na drzewostany dębowe oraz uczestniczył w badaniach nad wiązem w Polsce.

Drugi nurt zainteresowań Habilitanta jest związany jest z ochroną niektórych owadów. Uczestniczył On w badaniach kilku chronionych gatunków motyli i chrząszczy. Był także współautorem opracowania na temat zasad zachowania chronionych gatunków zwierząt bezkręgowych na obszarach Natura 2000, w warunkach zrównoważonej gospodarki leśnej, zleconego przez Dyrekcję Generalną Lasów Państwowych w Warszawie. Uczestniczył

również w badaniach dotyczących martwego drewna w lesie, a jednym z najważniejszych wyników było wykazanie braku zależności pomiędzy ilością martwego drewna, a bogactwem gatunkowym chrząszczy.

Dorobek publikacyjny Habilitanta obejmuje łącznie 99 pozycji, w tym aż 91 z nich (92%) powstało po uzyskaniu tytułu doktora. Wśród nich znajduje się 45 publikacji z listy MNiSW, 7 z nich to prace samodzielne, w 6 pracach Habilitant jest pierwszym autorem, a w 16 jest drugim autorem. Wśród prac z *Impact Factor* jedna została opublikowana w wysoko punktowanym czasopiśmie Forest Ecology and Management (*IF*=3,064; 45 pkt.), jedna w Insect Science (*IF*=1,103; 25 pkt), dwie prace w Dendrobiology (*IF*=0,776; 20 pkt.) oraz dwie w czasopiśmie Sylwan (*IF*=0,410; 15 pkt.). Spośród pozostałych prac, trzy zostały opublikowane w czasopiśmie Leśne Prace Badawcze (13 pkt.), jedna w Folia Forestalia Polonica (8 pkt.), 19 prac w Acta Scientiarum Polonorum Silvarum Colendarum Ratio et Industria Lignaria (obecnie 7 pkt.). Godny podkreślenia jest fakt, że blisko 90% prac Habilitanta z listy MNiSW powstało po uzyskaniu przez Niego tytułu doktora, w tym wszystkie prace z listy A.

Na pozostały dorobek publikacyjny Habilitanta składa się 5 rozdziałów w monografiach naukowych oraz 30 opracowań zbiorowych, ekspertyz i dokumentacji prac badawczych. Należy podkreślić także dużą aktywność dr inż. Roberta Kuźmińskiego w popularyzacji wiedzy; jest On autorem 7 artykułów popularno-naukowych, 2 monografii popularno-naukowych, 4 artykułów popularnych i 6 podręczników i skryptów. Uczestniczył czynnie w 21 konferencjach, w większości międzynarodowych, prezentując przeważnie referaty i trzykrotnie postery. Służył także swoją fachową wiedzą w konsultowaniu części entomologicznej Atlasu uszkodzeń drzew leśnych.

Sumaryczna liczba punktów za publikacje naukowe wg punktacji MNiSW (z wyłączeniem rozdziałów w monografiach) wynosi 343 pkt., a sumaryczny *Impact Factor* zgodnie z rokiem opublikowania - 5,43. W bazie Web of Science znajduje się 9 artykułów, 5 cytowań i index Hirscha wynosi 1 (stan z dnia 23.03.2018 r.). Natomiast według bazy Google Scholar liczba cytowań publikacji wynosi 63 a index Hirscha 4 (stan z dnia 23.03.2018 r.).

Imponująca jest aktywność Habilitanta w pozyskiwaniu grantów badawczych, w tym również zagranicznych, co świadczy o dużym znaczeniu prowadzonych przez Niego badań, zarówno w kraju, jak i na forum międzynarodowym. Łącznie realizował 14 tematów badawczych, w tym 13 po uzyskaniu stopnia doktora. W dwóch grantach był kierownikiem, a w 11 głównym wykonawcą. Obecnie kieruje tematem badawczym pt. „Możliwości

wykorzystania patogenów, parazytoidów i drapieżców do ograniczania liczebności szkodliwych owadów". Wśród pozyskanych grantów, jeden to grant Europejski, jeden z firmy międzynarodowej, dwa granty KBN, dwa granty z NCN, siedem grantów z Dyrekcji Generalnej Lasów Państwowych w Warszawie i jeden grant interdyscyplinarny o charakterze międzyuczelnianym. Dr inż. Robert Kuźmiński był także recenzentem grantu zagranicznego. Za działalność naukową Habilitant został kilkukrotnie wyróżniony nagrodami Rektora Akademii Rolniczej/ Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu oraz Nagrodą Fundacji *Pro Scientia et Vita* Członków Wydziału Nauk Rolniczych, Leśnych i Weterynaryjnych PAN dla młodych aktywnych naukowców.

Ocena aktywności dydaktycznej i organizacyjnej

Habilitant umiejętnie łączy dużą aktywność naukową, z ponadprzeciętnym, w odczuciu recenzenta, zaangażowaniem w inne obszary pracy nauczyciela akademickiego. Wśród jego znaczących osiągnięć dydaktycznych należy wymienić opiekę naukową nad doktorantem w charakterze promotora pomocniczego, promotorstwo 32 prac magisterskich i 70 prac inżynierskich, a także autorstwo 6 podręczników i skryptów. Pan dr inż. Robert Kuźmiński uczestniczył także w kilku zespołach eksperckich i konkursowych oraz w organizacji V edycji Nocy Naukowców na Uniwersytecie Przyrodniczym w Poznaniu organizowanej w ramach 7. Programu Ramowego UE.

Jest bardzo zaangażowany w działalność organizacyjną na rzecz Uczelni i Wydziału. Obecnie pełni funkcję Prodziekana Wydziału Leśnego UP w Poznaniu ds. studiów niestacjonarnych w kadencji 2016-2020. Był członkiem Rady Wydziału Leśnego, dwukrotnie Kierownikiem Wydziałowego Zespołu ds. Oceny Jakości Kształcenia oraz członkiem tego Zespołu, a także kilku innych Komisji na Wydziale. Wielokrotnie udzielał się w Komisji Rekrutacyjnej Wydziału Leśnego studiów dziennych i zaocznych, także jako jej przewodniczący i sekretarz. Od 2005 r. w kolejnych kadencjach, do chwili obecnej pełni funkcję Elektora Wydziałowego i Uczelnianego Kolegium Elektorów. W dwóch kadencjach był członkiem Senatu UP w Poznaniu oraz członkiem Senackiej Komisji ds. Kadr Naukowych. Jest pomysłodawcą utworzenia Centrum Kształcenia Przedsiębiorców Leśnych i Członkiem Rady Programowej CKPL a także Sekretarzem Sekcji Halowej Piłki Nożnej Pracowników UP w Poznaniu.

Podsumowanie

Habilitant jest jednym z nielicznych specjalistów w naszym kraju w zakresie zwalczania najważniejszego i zarazem bardzo problematycznego szkodnika upraw sosnowych, jakim jest szeliniak sosnowiec. Posiada duże, konsekwentnie rozwijane przez lata doświadczenie badawcze w tym zakresie, jak również w pokrewnych zagadnieniach związanych z ochroną lasu i ochroną przyrody. Jest bardzo aktywny w pozyskiwaniu środków na prowadzenie badań, a także w kontaktach z firmami wprowadzającymi efekty prac naukowych do praktyki, także w skali międzynarodowej. Stwierdzam z pełnym przekonaniem, że wkład Habilitanta w rozwoju nauk leśnych jest bardzo istotny, szczególnie w zakresie ochrony lasu. Pozytywnie oceniam także Jego szeroką działalność dydaktyczną, popularyzatorską i organizacyjną.

Uważam, że przedstawione mi do oceny osiągnięcie naukowe oraz cały dorobek dr inż. Roberta Kuźmińskiego spełniają kryteria zawarte w art. 16. ust.5 Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. z 2017, poz. 1789) i w Rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 30 września 2016 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz.U. z 2016, poz. 1586) i stanowią podstawę do nadania Mu stopnia doktora habilitowanego.

Anna Seniczak